

Ήδη από το 1903, συζητιόταν μέσα στη Δυτική Ομοσπονδία των Ανθρακορύχων η ιδέα για το ξεκίνημα ενός κινήματος που θα ένωνε ολόκληρη την εργατική τάξη των ΗΠΑ, ίσως και όλου του κόσμου, σε μια γενική επαναστατική οργάνωση - 'Ένα και Μοναδικό Μεγάλο Συνδικάτο' - που θα δημιουργείτο πάνω στη βάση της ίδιας της βιομηχανικής εργασίας αντί πάνω σε αυτήν των επιμέρους επαγγελματιών. Ήταν μια τυπική ιδέα της Δύσης ' μεγαλεπίβολη: το σύνορο ήταν ο ουρανός.

Τον Ιούνιο του 1906, 186 αντιπρόσωποι από 34 εργατικές οργανώσεις, μικρές και μεγάλες, συγκεντρώθηκαν στο Σικάγο, όπου αφού απέδωσαν μαζί φόρο τιμής στους τάφους των αναρχικών του Χεμάρκετ, διαμόρφωσαν ένα καταστατικό όπου δήλωναν ότι οι εργάτες κι οι εργοδότες «δεν έχουν τίποτα κοινό»... και ότι «δεν μπορεί να υπάρξει καμία ειρήνη όσο η πείνα και η ανάγκη χτυπάνε εκατομμύρια εργαζομένων και οι λίγοι που αποτελούν την καπιταλιστική τάξη έχουν όλα τα αγαθά της ζωής». Η πρότασή τους ήταν απλά η απαλλοτρίωση των βιομηχανιών. Όλοι οι εργάτες θα γίνονταν δεκτοί ως μέλη του συνδικάτου, ανεξάρτητα από «τη φυλή, τη θρησκεία, το χρώμα, το φύλο, τις προηγούμενες συνθήκες εργασίας». Οι χρηματικές συνδρομές των μελών θα ήταν μικρές, σε αντίθεση με αυτές που απαιτούσε η Αμερικάνικη Ομοσπονδία Εργασίας. Άλλωστε οι Γουόμπλις, όπως αλλιώς λέγονταν οι Βιομηχανικοί Εργάτες του Κόσμου, στόχευαν μοιραία στην αποδιοργάνωση της Α.Ο.Ε. και, πρακτικά, στο να «εξαφανίσουν όλους τους εργατικούς απατεώνες και προδότες, από τον Γκόμπερς ως τον Μίτσελ».

Μια αναφορά πέρασε στο καταστατικό, που ενθάρρυνε τους «συντρόφους εργάτες της Ρωσίας στον αγώνα τους».

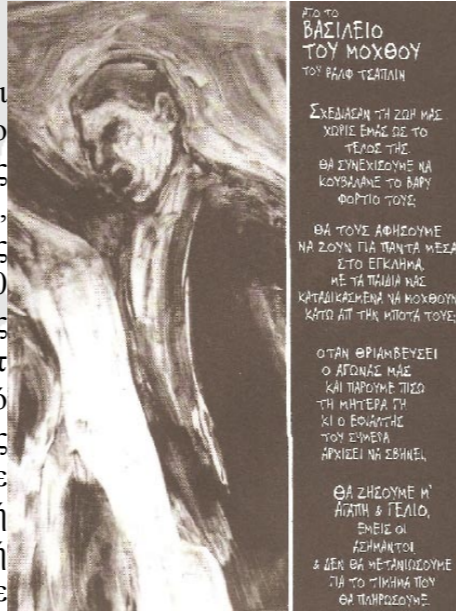
Το 1908, η τάση της «άμεσης δράσης» υπερίσχυσε μέσα στο κίνημα και διακήρυξε, στο νέο καταστατικό, ότι ο πόλεμος μεταξύ κεφαλαίου και εργατικής τάξης «πρέπει να συνεχιστεί μέχρι οι εργάτες όλου του κόσμου να οργανωθούν ως τάξη, να καταλάβουν τη γη και τα μέσα παραγωγής και να καταργήσουν το σύστημα της μισθωτής εργασίας».

Όλοι οι ηγέτες του κινήματος, αυτό τον πρώτο καιρό, ήταν άνθρωποι από τις γραμμές της εργατικής τάξης, οι οποίοι είχαν λάβει μέρος σε σκληρές μάχες, είχαν φυλακιστεί ή τραυματιστεί.

Από το 1906 έως το 1916, οι Βιομηχανικοί Εργάτες του Κόσμου έλαβαν μέρος σε μερικές απ' τις πιο σκληρές μάχες μεταξύ κεφαλαίου και εργατών που έγιναν ποτέ στις ΗΠΑ. Η οργάνωση ήταν ανοιχτά επαναστατική, και για κάποιο διάστημα βίαιη. Στις μάχες είχε να αντιμετωπίσει όχι μόνο τους καπιταλιστές και τις αρχές αλλά και την Αμερικάνικη Ομοσπονδία Εργασίας, η οποία κάποιες φορές προμήθευσε μέχρι και απεργοσπάστες κατά τη διάρκεια των απεργιών των Γουόμπλις.

Το καλοκαίρι του 1909, στο Μακ Κις Ροκς της Πενσυλβάνια, οι Γουόμπλις καθοδήγησαν 8000 υπαλλήλους της εταιρείας Πρεσντ Σηλ Καρ, από 14 διαφορετικές εθνότητες, σε μια αιματηρή απεργία. Αυτή αντιμετωπίστηκε απ' την Πολιτειακή Χωροφυλακή - τα μέλη της οποίας αποκαλούνταν «Κοζάκοι» - η οποία είχε πρόσφατα δημιουργηθεί από τους ιδιοκτήτες ορυχείων και εργοστασίων για την καταστολή εργατικών ξεσηκωμών.

Οι Κοζάκοι της Πενσυλβάνια ήταν η πιο αδίστακτη και αποτελεσματική αντεργατική αστυνομία στις ΗΠΑ, αλλά αυτή τη φορά βρήκαν το δάσκαλό τους από τους Γουόμπλις. Μια μέρα ένας απεργός πυροβολήθηκε από έναν Κοζάκο, και ο πόλεμος άρχισε. Η επιτροπή της απεργίας αμέσως πληροφόρησε το διοικητή της χωροφυλακής ότι για κάθε απεργό που δολοφονούσαν ή ταυμάτιζαν οι άντρες του, ένας Κοζάκος θα εκτελείτο για αντίποινα, και ότι οι απεργοί δεν ενδιαφέρονταν ποιος Κοζάκος θα την πλήρωνε: όλοι οι Κοζάκοι ήταν ίδιοι γι' αυτούς - ζωή αντί ζωής! Οι απεργοί κράτησαν το λόγο τους. Μετά από 11 μέρες μικρών εχθροπραξιών, μια μάχη έλαβε χώρα δίπλα στο εργοστάσιο της εταιρείας μεταξύ ενός όχλου εργατών και της χωροφυλακής. Το αποτέλεσμα ήταν περίπου μια ντουζίνα νεκροί, και από τις δύο πλευρές, και πάνω από 50 τραυματίες. Τελικά οι Κοζάκοι εκδιώχθηκαν απ' τους δρόμους

και κλείστηκαν μέσα στο εργοτάξιο. Η αιματοχυσία τελείωσε υπέρ της απεργίας, και λίγες μέρες μετά ήρθε η πλήρης νίκη για τους εργάτες.

Απεργία! Ζωή αντί ζωής! - αυτό εννοούσαν οι Γουόμπλις με τη φράση «άμεση δράση» στα 1909. Στο διάολο να πάνε οι κάλπες και όλο το πολιτικό σκηνικό!

Το Δεκέμβριο του 1911, το δημοτικό συμβούλιο του Σαν Ντιέγκο, ως απάντηση σε έκκληση των εμπόρων, εξέδωσε διάταγμα που απαγόρευε τις δημόσιες ομιλίες στο κέντρο της πόλης. Πενήντα οικοδομικά τετράγωνα μπλοκαρίστηκαν. Σοσιαλιστές, Γουόμπλις και άλλες ομάδες αμέσως δημιούργησαν τη Συμμαχία του Ελεύθερου Λόγου της Καλιφόρνια. Τη μέρα που πρωτοεμφανίστηκε ο νόμος 40 ομιλητές συνελήφθησαν. Κρατήθηκαν χωρίς δίκη και τους ζητήθηκε υπερβολική χρηματική εγγύηση. Γρήγορα προστέθηκαν άλλοι εκατό, και οι φυλακές γέμισαν. Υπερβολικός αριθμός κρατούμενων, άσχημο συσσίτιο, αρρώστιες και βία ήταν τα χαρακτηριστικά της κράτησής τους.

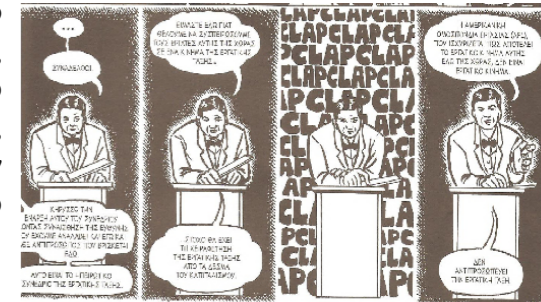
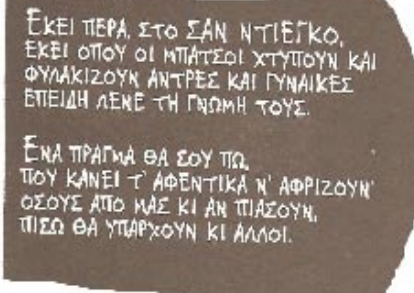
Οι Βιομηχανικοί Εργάτες του Κόσμου κάλεσαν ανθρώπους από άλλες πόλεις στο Σαν Ντιέγκο. Όταν άρχισαν να φτάνουν οι Γουόμπλις, ο αντιδραστικός Τύπος ζητούσε κρεμάλες και δολοφονίες δίχως δίκη. Η αστυνομία τοποθέτησε έφιππους φρουρούς στα σύνορα της κομητείας

για να εμποδίσει την είσοδό τους. Η μάχη κράτησε οχτώ μήνες, μέσα στους οποίους εικοσάδες ανθρώπων συνελήφθησαν, ξυλοκοπήθηκαν, σκεπάστηκαν με πίσσα και πούπουλα. Μια ομάδα από Γουόμπλις υποχρεώθηκαν με τα πιστόλια στον κρόταφο να φιλήσουν τη σημαία και μία άλλη ξυλοκοπήθηκε από έναν όχλο εγκληματιών οπλισμένων με καδρόνια. Ένας εργάτης, παρόλο που δεν ήταν Γουόμπλι, απάχθηκε και μεταφέρθηκε στην έρημο όπου του δόθηκε διαταγή να συνεχίσει να απομακρύνεται• του είπαν πως στην περίπτωση που επέστρεφε τον περίμενε ο θάνατος. Στην πόλη κατέβρεχαν με τις μάνικες της πυροσβεστικής όσους προσπαθούσαν να μιλήσουν δημόσια καθώς και το κοινό τους, τραυματίζοντας πολλούς. Τελικά,

σε μια σύγκρουση με την αστυνομία, ένας Γουόμπλι δολοφονήθηκε και δύο αστυνομικοί τραυματίστηκαν.

Αυτό ήταν το τέλος της μάχης. Οι Βιομηχανικοί Εργάτες του Κόσμου είχαν νικήσει.

Το 1914 έλαβε χώρα «η υπόθεση του Τζο Χιλ» στη Γιούτα, ένα κλασικό παράδειγμα των σκευωριών που έλαβαν χώρα ενάντια στους εργάτες. Μια απεργία είχε ξεσπάσει ενάντια στην Κατασκευαστική Εταιρεία της Γιούτα, στο Μπίγκαμ Κάνιον. Στέφθηκε με επιτυχία, όπως οι περισσότερες απεργίες των Γουόμπλις. Ο Τζο Χιλ, συνθέτης τραγουδιών και μέλος των Βιομηχανικών Εργατών του Κόσμου, ήταν ο βασικός αγκιτάτορας και οργανωτής. Συνελήφθη στο Σολτ Λεγκ Σιτυ με την κατηγορία του φόνου ενός ντόπιου μαπακάλη, τον οποίο χωρίς αμφιβολία ο Χιλ δεν είχε δει ποτέ στη ζωή του. Δικάστηκε και καταδικάστηκε• έκανε έφεση και την έχασε. Τότε ξεκίνησε μια εκστρατεία αλληλεγγύης, παρόμοια με αυτή που έλαβε χώρα για την υπόθεση Σάκκο-Βαντσέτι κάποια χρόνια αργότερα. Το κυβερνητικό μέγαρο γέμισε γράμματα και τηλεγραφήματα, ενώ συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας έγιναν σε όλα τα μέρη του κόσμου. Αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Στις 17 Νοέμβρη του 1915 ο Τζο Χιλ ήρθε αντιμέτωπος με το εκτελεστικό απόσπασμα στο προαύλιο της φυλακής της Γιούτα. Το πτώμα του μεταφέρθηκε στο Σικάγο και η κηδεία του ήταν σχεδόν το ίδιο πολυπληθές, αν όχι και εξίσου εντυπωσιακή, με αυτή των αναρχικών του Χεμάρκετ.

Ο μέσος συνδικαλιστής σε νοιαζοταν καθόλου για τους αμαθείς, αβοήθητους αλλοδαπούς στα εργοστάσια υφαντουργίας ούτε για την αμερικάνικη εργατική τάξη συνολικά. Δε συνέπραττε με τους Γουόμπλις στις εκστρατείες τους για την ελευθερία του λόγου ούτε στα άλλα κινήματα για τα δικαιώματα των κακορίζικων. Κατά πρώτον, ο ίδιος είχε ελάχιστο ενδιαφέρον για τους κακορίζικους• ως ειδικευμένος μηχανικός, θεωρείτο «ο αριστοκράτης της Εργασίας». Κατά δεύτερον, το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να

νοιάζεται για τον εαυτό του. Συχνά είχε οικογένεια ή σχεδίαζε να δημιουργήσει. Είχε μια μικρή περιουσία ή έλπιζε να αποκτήσει κάποια. Είχε καθήκοντα και κάποιο κύρος μέσα στην κοινότητα.

Απ' την άλλη, οι περισσότεροι απ' τους ενεργούς Γουόμπλις ήταν άνθρωποι χωρίς υποχρεώσεις, ανύπαντροι, χωρίς περιουσία ή κοινοτικά καθήκοντα. Ήταν σχετικά εύκολο γι' αυτούς να βγουν στο δρόμο και ν' αγωνιστούν για τους κακορίζικους, να πάνε φυλακή για την αμερικάνικη εργατική τάξη και, γενικά, να απολαύσουν το μαρτύριο. Έτσι, ο συνδικαλιστής άφηνε τους αγούς Γουόμπλις να κάνουν τη βρώμικη δουλειά, η οποία μοιραία ενίσχυε και το δικό του κύρος στην κοινωνία, ενώ ο ίδιος συχνά έπαιρνε το μέρος των σεβάσμιων στις βρισιές που αυτοί απεύθυναν στους Βιομηχανικούς Εργάτες του Κόσμου.

Όταν οι ΗΠΑ, μπήκαν στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, η Αμερικάνικη Ομοσπονδία Εργασίας συμμετείχε στην εκστρατεία ενάντια στους Γουόμπλις συνδράμοντας στο να φυλακιστούν κατά εκατοντάδες με μεγάλες ποινές.

Μετά την απεργία του Μακ Κις Ροκς, οι Γουόμπλις απείχαν σχεδόν τελείως από τη χρήση βίας. Όλη η βία κατά τις απεργίες των Βιομηχανικών Εργατών του Κόσμου και τις εκστρατείες για την ελευθερία του λόγου, από το 1910 έως το 1916, ασκείτο απ' την αστυνομία, την εθνοφυλακή και τους πληρωμένους πιστολάδες των εργοδοτών. Μετά το Μακ Κις Ροκς, οι Βιομηχανικοί Εργάτες του Κόσμου χρησιμοποίησαν βασικά αυτό που αποκαλούσαν «δύναμη των αριθμών».

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΩΝ ΕΠΙΜΕΛΗΤΩΝ ΤΟΥ ΕΝΤΥΠΟΥ

Το παρόν κείμενο αποτελεί ένα κεφάλαιο του βιβλίου 'Η Ταξική Βία στην Αμερική. 1830-1930' (Λούις Άνταμιτς) που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Διάδοση.

Επίσης έχει χρησιμοποιηθεί φωτογραφικό και άλλο υλικό από το βιβλίο "WOBBLIES! Μια εικονογραφημένη ιστορία των Βιομηχανικών Εργατών του Κόσμου" που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΚΨΜ.

Παρότι αναγνωρίζουμε πως τόσο οι συνθήκες όσο και οι σχέσεις (ταξικές, έμφυλες, φυλετικές) ανάμεσα στους ανθρώπους ήταν πολύ διαφορετικές από τις σημερινές, επιλέγουμε να το αναδημοσιεύσουμε για 2 κυρίως λόγους: αφενός για να ανασύρουμε από τους κόλπους του ανταγωνιστικού κινήματος παραδείγματα αυτοοργάνωσης και ριζοσπαστικού λόγου που θέλουμε να διαδώσουμε, αφετέρου ως μια αφορμή για συζήτηση ανάμεσα σε ανθρώπους που θέλουν να αγωνιστούν ενάντια στις υπάρχουσες σχέσεις και θεσμίσεις.

Το συγκεκριμένο κείμενο αποτελεί μία μικρή συνεισφορά στη διάσωση της κινηματικής μνήμης αναφερόμενο στους Βιομηχανικούς Εργάτες του Κόσμου (Industrial Workers of the World). Μία ένωση εργατών που ιδρύθηκε το 1905 και φιλοδοξούσε να αποτελέσει ένα και μοναδικό παγκόσμιο μεγάλο συνδικάτο που να συμπεριλάβει τους εργάτες από ολόκληρο τον κόσμο. Οι Γουόμπλις ήταν το πρώτο συνδικάτο που δέχτηκε γυναίκες και μετανάστες ως μέλη του – γεγονός πολύ σημαντικό για την εποχή, ειδικά αν αναλογιστούμε πόσοι μετανάστες συμμετέχουν σήμερα σε συνδικαλιστικές κινήσεις στην Ελλάδα. Ένα χαρακτηριστικό ακόμη που αξίζει να αναφερθεί, είναι η δυναμική των κινήσεων/δράσεων καθώς και η λογική (που περιγράφεται σε άλλο κεφάλαιο του ίδιου βιβλίου) βάσει της οποίας η χρήση αντι-βίας από την πλευρά των εργατών ήταν νομιμοποιημένη στα δικά τους μάτια από τη στιγμή που η εργοδοσία λειτουργούσε με τρόπο ασύμβατο με τα συμφέροντά τους (των εργατών).

Πρωτοβουλία συντρόφων από την Κατάληψη Κτήματος Πραποπούλου

(Το παρόν έντυπο τυπώθηκε και μοιράστηκε για την προβολή της ταινίας 'Wobblies' στην κατάληψη Πραποπούλου στις 19/5/2010)

Ενάντια στα επιθετικά σχέδια του κράτους, του ΔΝΤ και των ευρωπαϊών κεφαλαιωτών, στην τρομοκρατία της κρίσης και τη λεηλασία των ζωών μας, στην εντεινόμενη καταστολή και εκμετάλλευση της κοινωνίας...

αντιστεκόμαστε με ΑΣΙΟΠΡΕΠΕΙΑ και ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

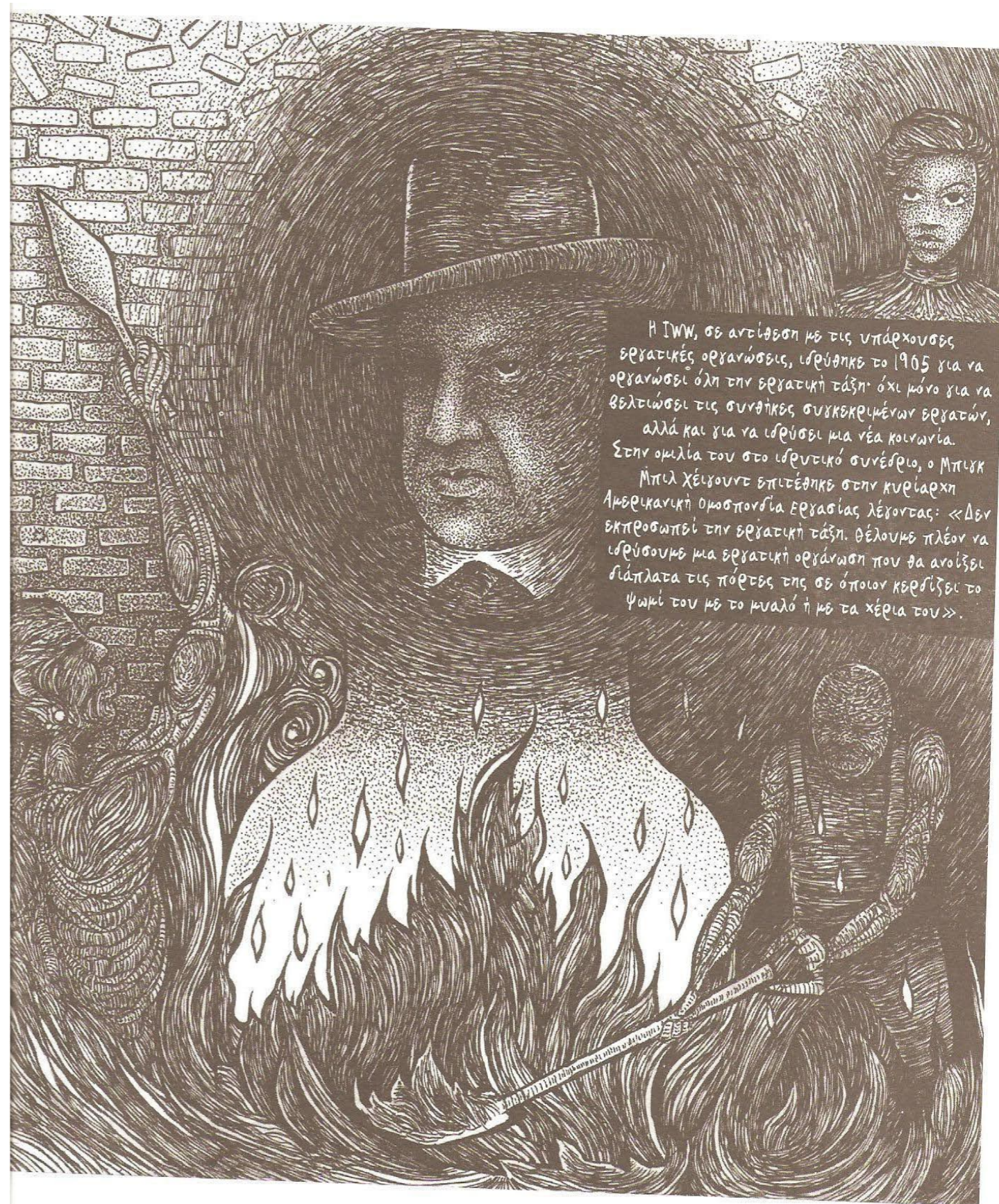
η αυτοοργάνωση των εργαζόμενων είναι ο εφιάλτης των αφεντικών

Τετάρτη 19 Μάη 8μμ
στον κήπο της κατάληψης κτήματος Πραποπούλου, στο Χαλάνδρι

Προβολή Ντοκιμαντέρ "The Wobblies"

κατάληψη κτήματος πραποπούλου

ΟΙ ΓΟΥΟΜΠΛΙΣ THE WOBBLIES

Η ΙWW, σε αντίθεση με τις υπάρχουσες εργατικές οργανώσεις, ιδρύθηκε το 1905 για να οργανώσει όλη την εργατική τάξη· όχι μόνο για να βελτιώσει τις συνθήκες συγκεκριμένων εργατών, αλλά και για να ιδρύσει μια νέα κοινωνία. Στην ομιλία του στο ιδρυτικό συνέδριο, ο Μπιτκ Μπιτλ χείρουντ επιτέθηκε στην κυρίαρχη Αμερικανική Ομοσπονδία Εργασίας λέγοντας: «Δεν εκπροσωπεί την εργατική τάξη. Θέλουμε πλέον να ιδρύσουμε μια εργατική οργάνωση που θα ανοίξει διάπλατα τις πόρτες της σε όποιον κερδίζει το ψωμί του με το μυαλό ή με τα χέρια του».